

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnených **1/ J. S., 2/ E. S.**, oboch bývajúcich vo V., proti povinnému **SUN a.s.**, so sídlom v Bratislave, Viedenská cesta 7, IČO: 35 761 733, **o vymoženie 635,53 Eur s príslušenstvom a trov exekúcie**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. Er 3567/2001, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu, so sídlom exekútorského úradu v Nitre, Kmeťkova 30, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. februára 2012 sp.zn. 22 CoE 30/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a**.

Oprávneným a povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave označeným uznesením potvrdil ako vecne správny odvolaním súdneho exekútora napadnutý druhý výrok uznesenia Okresného súdu Bratislava V zo 7. decembra 2011 č.k. Er 3567/2001-26, ktorým bola oprávnenému uložená povinnosť do troch dní uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Miroslavovi Šupovi trovy exekúcie v sume 35,11 Eur. Prvým výrokom tohto uznesenia okresný súd exekúciu vedenú pod sp.zn. Er 3567/2001, č. Ex 326/2001 zastavil, nakoľko uznesením Okresného súdu Bratislava V zo 7. mája 2009, č.k. Er 3567/2001-19, právoplatným 24. júla 2009, bola predmetná exekúcia vyhlásená za neprípustnú, keďže povinná spoločnosť SUN a.s., so sídlom v Bratislave, Viedenská cesta 7, bola 14. februára 2005 ex offio vymazaná z obchodného registra. Súdny vec právne posúdili podľa ustanovenia § 196 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení účinnom do 31. decembra 2011, v zmysle ktorého, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“). Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že DPH bolo možné

exekútorovi priznať iba z odmeny, a nie aj z hotových výdavkov tak, ako si ho uplatňoval. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. februára 2009, sp.zn. I. ÚS 37/09, ktorým bola odmietnutá sťažnosť súdneho exekútora, ktorý namietal nepriznanie DPH z náhrady hotových výdavkov. Podľa názoru ústavného súdu vysloveného v tomto rozhodnutí ani samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý ho žiadal zrušiť spolu s uznesením súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie a navrhol vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Exekútor v dovolaní namietal, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa odkláňa od stanoviska Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenom v náleze z 26. januára 2011 sp.zn. III. ÚS 243/2010, podrobne citovanom v dovolaní. Dovolateľ poukázal tiež na judikatúru Súdneho dvora a na právnu úpravu trov exekúcie v Českej republike. Spomenul tiež novelizované znenie ustanovenia § 196 Exekučného poriadku, účinné od 1. januára 2012, v zmysle ktorého ak je exekútor platiteľom DPH podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty. Mal za to, že názor prezentovaný v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu je už prekonaný a patrí mu DPH z celých trov exekúcie (odmeny aj hotových výdavkov).

Oprávnení vo svojom vyjadrení k dovolaniu súdneho exekútora poukázali na jeho nečinnosť v konaní a nesúhlasili s priznaním mu trov exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Súdny exekútor v prejednávanej veci napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým tento súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie, ktoré sú osobitnou formou trov konania (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2010 sp.zn. 6 Cdo 80/2010). Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania, ak ide o uznesenie o trovách konania; prípustnosť dovolania navyše neprichádza do úvahy ani podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom

konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či krajský súd svojím postupom (ne)odňal súdnemu exekútorovi možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľ zastáva názor, že mu súdy nesprávnym právnym posúdením veci v otázke priznania DPH pri rozhodovaní o trovách exekúcie odňali možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právného posúdenia veci, treba uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozri napr. R 54/2012). I keby teda tvrdenia exekútora boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neskúmal), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia

§ 239 ods. 1 až 3 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravu dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo dovolateľ nemal v dovolacom konaní úspech a oprávnení ani povinný nepodali návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. mája 2013

JUDr. Ladislav Górász, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová